Ч. 277 Субота 12 (24) грудня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Безосновність чутки о димісиї ґр. Туна. — Краківский Czas о цїсарскім посланию до соймів. — Ситуация на Угорщинї. — Справа Драйфуса. — Справи Американьскі. — З Крети).

Від кількох днів ходила чутка, що президент міністрів ґр. Тун думає подати ся до димісиї. Чутка ся була зовсїм безосновна і мабуть розпущена нїмецкими ґазетами, котрі дїйстно хотїли би, щоби ґр. Тун уступив, позаяк він нїмецким опозиціонїстам дуже не наруку. Тепер же навіть заграничні нїмецкі ґазети признають, що становище ґр. Туна єсть тепер сильнїйше як коли небудь, а Köln. Ztg. жалує того і она каже, що чим довше ґр. Тун стоїть на чолї правительства, тим гірше се для заграничних відносин держави. Згадана ґазета старає ся переконати сьвіт, що навіть Славяни і Мадяри не хотїли би того, щоби через ґр. Туна відносини межи Австриєю а Нїмеччиною погіршили ся. Згадана ґазета очевидно не хоче того видїти, що звістна відповідь ґр. Туна в справі видалюваня австрийских підданих з Прус в нїчім не змінила відносин Австриї до Нїмеччини.

Czas доказує, що Чехи не можуть жадати, щоби відповідь на адресу ческого сойму порушала якісь державно-правні відносини. Годі прецї, щоби правительство предкладало коронї такі відповіди на адреси соймові, котрі би для кождого сойму містили в собі щось иншого. Жадане ческого сойму повинно відповідати відносинам цїлої більшости парламентарної до правительства, бо в противнім случаю не було би орґанїчної більшости. В хвили коли порушує ся державно-правні справи, треба ставити ся зараз на спільній автономістичній основі, а така основа знаходить ся в проекті адреси з 1897. Жадане Чехів, щоби відповідь увзглядняла зовсїм ческу адресу, криє в собі велику небезпечність для поваги і політичного значіня соймів краєвих.

На Угорщинї борба партийна все ще кипить. В палатї послів говорив вчера пос. Мольнар про многі надужитя при виборах а відтак сказав, що партия людова залишить аж тоди борбу, коли прийде инший президент міністрів хоч би й з лїберальної партиї. Стефан Тіса виголосив знов — також вчера — бесїду до виборців, в котрій зазначив, що Банфі і партия лїберальна можуть капітулювати. Обструкцию треба конче розбити а на єї місце завести в парламентї приличний тон.

Бувший секретар нїмецкої амбасади в Парижи, ґр. Тірен, потвердив в розмові з редактором ґазети Temps донесене инших дневників, ще перед несповна роком мав розмову з нїмецким амбасадором ґр. Мінстером о фальшивім листї нїмецкого цїсаря. Ґр. Мінстер не ручив ся тогди словом чести за правду, але з розмови виходило, що есть річию неможливою, щоби був такий лист; длятого ґр. Тірен повідомив о тім зараз одну жиючу з ним в дружбі особу, належачу до францускогo правительства.

З Вашінґтону доносять, що комісия войскова палати послів ухвалила голосувати за збільшенем сталої армії в північній Америцї, так, щоби та армія в часї мира числила 100.000 людий. — Ґенеральний командант на Филипиньских островах ґенерал Отіс, одержав інструкциї, котрі поки що має держати в тайнї. Зачувати, що єму поручено, щоби старав ся успокоїти жителїв увіряючи їх, що Американцї будуть управляти островами в дусї справедливости, будуть шанувати права горожан, знесуть високі доси податки і полишать урядників на їх посадах.

Крета має вже повну автономію під зарядом комісаря держав европейских. В Канеї поприлїплювано па мурах домів проклямацию кн. Юрия. Князь обіцює зробити все, що лиш буде можна, щоби завести на острові спокій і добробит, але й признає, що се дїло, задля якого прибув на Крету, стрітить великі трудности. В середу вечером князь їздив по містї, а жителї витали єго з одушевленєм. Місто було ілюміноване, лиш та часть міста, де жиють Турки, була замкнена кордоном войсковим. Князь принимав на авдиєнциї, епіскопа, турецкого духовника і рабіна канейского а відтак вступив також до турецкого мечету. Вісти о перших враженях, які зробив приїзд князя на Крету, подає аґентия Стефанї'го, котра представляє все в як найкрасшім сьвітлї. Однакож можна сумнївати ся, чи все дїйстно піде гладко. Звістно, що само іменоване кн. Юрия комісарем на Креті викликало серед тамошних магометан велике невдоволене. Тепер покаже ся, чи вплив комісаря буде дальше сягати, як сягав вплив адміралів, котрий обмежав ся лиш на побереже.

АБРАМКО.

(З польского — Урсина).

Абрамко був блїдий і марний жид. Єго отець Арон займав ся колись кравецтвом, але постарївшись ослїп і жив лиш з зарібку сина. Жили они оба в брудній, темній і душній комнатї разом з крамарем Мойсеєм, у котрого було численне потомство, що нераз непокоїло їх в занятім ними кутї. Їх житє було одностайне, сумне і бідне.

Помимо тих условий в них не можна було замітити того пригнобленя, яке так часто проявляє ся у подібних їм бідаків. Жили они надією на поміч одновірцїв і на лїпшу будучність.

Абрамко працював; цїлими днями єго не було дома, а коли вертав і було ще ясно, то сїдав коло вікна, як же було темно, то запалював лоєву сьвічку і грав на скрипці.

Абрамко був музикантом.

Скрипка давала щоденно єму з вітцем кусник хлїба і була одиноким средством до істнованя.

Заробок впрочім був не великий.

Одновірцї називали Абрамка божевільним і майже насильно старали ся примістити єго де в якій торговли, але Абрамко не годив ся. Будучи ще дитиною, научив ся він грати на скрипці у якогось старого музиканта, що мешкав в однім домі з ними.

То був вже немічний старець, майже жебрак, зломаний житєм, що завів ся в надіях, але колись думав о величи і славі.

Мав він і талант і честилюбивість, але конець кінцем він став пити і опустив ся. Абрамко з широко отвертими очима слухав оповідань старця, що зумів передати свому ученикови пристрасть для штуки.

Абрамко полюбив музику, полюбив ті чотириструнні, деревляні скрипки і віддав ся їм всею своєю душею.

Чого тільки він не перетерпів за ту любов! Дома на него сварили а часто навіть били. Отець примушував брати ся за голку, старший брат старав ся приучити до торговлї. Хлопець переносив всьо, робив то, що єму приказували, але у вільні хвилї біг до свого добродїя.

Не було у него охоти до торговлї а до шитя він чув в собі непоборниму відразу.

Нераз, коли єго отець післав до кого небудь з направленим плащем або перелицьованим сурдутом, спішив він скілько сил ставало, щоби заощадити трохи часу і в повороті до дому забігти до старця та заграти на улюбленім інструментї.

Робив в науцї великі успіхи і вскорі вивучив ся кілька хороших творів, грав з нот вальси Штравса і деякі арий з опер. Спершу грав на інструментї свого учителя, що дрожачою рукою давав єму конечні указки. Пізнїйше інструмент став єго власностию, коли музикант умер і лишив Абрамкови в спадщинї свою скрипку.

Молодий наслїдник жалував за старцем і рішив нїколи не розставати ся з єго богатим даром.

В тім часї була в містї сильна холера. Брат єго, мати і сестри занедужали і померли. З цїлої родини лишив ся при житю один Абрамко з вітцем. Пусто стало у них в комнатї. Арон знов взяв ся за роботу, шив і латав, як перше, а час ішов лишаючи за собою слїди.

Абрамко й собі заробляв. Грав по подвірях, в пиварнях, на весїлях, в часї ріжних забав, а що грав красно, то що жадали і любили, то якось жив і з голоду не умирав.

Арон погодив ся з гадкою, що єго син не буде кравцем і часто прислухував ся єго грі і хоч відносив ся рівнодушно до неї, все таки признавав, що навіть таким способом можна істнувати. За кілька лїт Арон ослїп і мусїв закинути своє ремесло.

Абрамкови прийшло ся удержувати вітця і єго положенє погіршило ся, бо він ледве заробляв на себе.

Перебрались они до Мойсея, зменшили о скілько можна розходи, і так день за днем тягнуло ся їх сумне животїнє.

Абрамко старав ся дістати постійне занятє в якій небудь орхестрі. Один директор не

Новинки.

Львів дня 23-го грудня 1898.

— **Іменованя.** II. Мінїстер судівництва іменував судовими ад'юнктами судових авскультантів: дра Йос. Шидловского для Болехова, Ів. Тороньского для Козови, Володисл. Дукета для Лїська, Вен. Ференца для Тернополя і дра Едв. Кратера для округа львівского суду краєвого без означеного місця осїдку та адвокатского кандидата дра Ів. Гриневецкого для Ярослава.

— **Перенесеня.** II. Мінїстер судівництва переніс судових ад'юнктів: дра Мих. Конюшецкого з Добромиля до Сїняви, дра Володисл. Цїхоцкого зі Сколього до Судової Вишнї, Авг. Ґебулговского з Старого міста до Бібрки, Жигм. Рибицкого з Ґвіздця до Янова, Ів. Шіндлера з Заболотова до Тисьменицї і дра Корн. Ґеоргіяна з Серета до Сольки; дальше надав ад'юнктам львівского округа висшого суду краєвого системізовані посади судових ад'юнктів в слїдуючих місцях урядованя: дрови Ів. Бейнаровичеви в Березові, дрови Викт. Івановичеви в Сторожинци, Ів. Перацкому в Добромили і Ферд. Сиржістїв в Кіцмани.

— **О значнім помноженю посад** урядників при податкових урядах оголошує Gazeta Lwowska такий комунїкат. Супротив збільшеня роботи при податкових урядах, в наслїдок введеня в житє нових особисти податків, помножило Мінїстерство скарбу етат ад'юнктів податкових XI. кляси ранґи о 109 посад, а число ад'ютів для практикантів о 85. Та обставина, як і переведена реґуляция плат державних урядників, отвирає для молодих людий без висших шкіл дуже користні вигляди. Отже треба надїяти ся, що до служби при податкових урядах буде ся горнути значнїйше число інтелїґентних молодих сил. Аби бути принятим до служби при податковім урядї, треба виказати ся окінченим 17-тим роком житя і сьвідоцтвом з окінченої з добрим поступом IV-тої кляси ґімназияльних або реальних шкіл, а також фізичним уздібненем до бюровоі працї.

— **Головна виграна** державноі льотериі устроєноі на добродійні цїли, припала сим разом в участи державному скарбови. Льос, на котрий припала виграна в висоті 200 тисяч корон, звернено іменно в послїдній хвили з малого галицкого місточка непроданий.

— **Знищенє убийчого оружия Люкенього** В Женеві відбуде ся вскорі в присутности урядників австро-угорского посольства торжественне знищенє пильника, котрим Люкенї убив бл. п. Цїсареву, та знарядів ужитих лїкарем в готели Бо-Ріваж для сконстатованя смерти. Діє ся то звичайно зі всїми убийчими оружиями, ужитими против пануючих, а то з подвійноі причини. Головно тому, що хочби їх і добре укрито, все таки може лучити ся, що колись виставлено би їх на публичний вид для вдоволеня загальноі цїкавости. Також єсть повірє з XV-го століття, що істноване знарядів, які послужили до убийства монархів, може бути грізним для їх наслїдників. Аж до часу замаху на іспаньску королеву Ізабелю в 1852 р. всї такі оружия нищено в той спосіб, що деревляні части палено а металеві розбивано. Однако штилет ужитий Моріном на іспаньску монархиню був такий твердий, що опер ся всїм пробам знищеня і аж в хемічній дорозї при помочи гризучих квасів удало ся его знищити. Від того часу нищать в той спосіб всї подібні оружия, ужиті против коронованих голов. Послїдний раз знищено пістолет, з котрого стріляно перед роком до грецкого короля.

— **Шкарлятина в Тернополи,** що появила ся там в послїдних тиждням, прибрала дуже значні розміри. Доси було чотириста і кількадесять случаїв недуги а 67 дїтий померло. Много родин виїхало з міста.

— **Скажений кінь.** Дня 16 с. м. сказив ся в Горбачах, повіта щирецкого, кінь одного господаря. Серед страшного пароксизму скажености покусав свого властителя та его сина. Вирвавши ся зі стайнї, вилетів на село, кинув ся серед темноі ночи на переходячих людий та покалїчив кілька осіб. Та хотяй селяни пустили ся за скаженим конем з др.ками, кінь підчас темноі ночи щез селянам з очий; в темряві зайшов до чужоі стайнї і покусав кількоро коний. В селї настав страшний переполох, бо доперва на другий день коло полудня убили скажену кандибу. Кільком покусаним безінтересовно і з правдивим пожертвованем уділив першоі помочи щирецкий лїкар др. Акер.

— **Померли:** Климентина з Рудницких Чарковска-Голїєвска, жена ордината Тадея Чарковского-Голїєвского, посла до ради державноі, женщина благородних прикмет духа, дня 21 грудня, в Загробели коло Тернополя. Похорон відбуде ся завтра, дня 24 грудня в Висуччі, коло Борщева, куди нинї перевезено тїло нокійноі; — о. Емилїян Чичилович, гр. кат. парох і ювілат в Войтковій, перемискої епархиї, дня 5-го грудня с. р. в 79-ім році житя а 52-ім сьвященьства.

Телеграми.

Відень 23 грудня. Бар. Банфі приїде завтра до Віденя, щоби асистувати при заприсяженю нового мінїстра a latere ґр. Сеченїго і при сїй нагодї предложити Цїсареви внесеня правительства.

Будапешт 23 грудня. З партиї людовоі виступили ґр. Фердинанд, Іван і Алядар Зічі; ґр. Володислав Чакі вступив до лїберальноі партиї.

Пресбурґ 23 грудня. В бесїдї перед виборцями сказав Сіляді, що обовязком лїберальноі партиї єсть старати поправити єи ситуацию а обовязком кождоі инщоі партиї єсть причинити ся до того, щоби поправа могла наступити без нарушеня конституциї.

Париж 23 грудня. Аґенция Гаваса доносить з Канеї: Музулманьский бурмістр міста і его християнський заступник ходили вчера по містї взявшись попід руки. Населене християньске і музулманьске витало їх з одушевленєм і братало ся з собою.

Пекін 23 грудня. Американьский посол запротестував против розширеня французкоі посїлости в Шанґаю.

Мадрид 23 грудня. Стан здоровля Саґасти погіршив ся.

Переписка зі всїми і для всїх.

А. Лит. в Руд.: Щоби обчислити, на котрий день в тиждни припадає новий рік і пісdя старого (юліяньского) або після нового (григорияньского) календаря рахує ся так (для приміру беремо р. 1899): Від числа 1899 треба взяти 1, — буде 1898; се число треба подїлити через 4 — з того вийде 474. До 1898 треба відтак дочислити 474, а буде 2372; се число треба подїлити через 7 і уважати який буде при дїленю послїдний останок: перший останок буде 27, другий — 62, третий 6. Сей послїдний останок каже нам, що новий рік припаде на шестий день в тиждни, отже в пятницю, рахуючи недїлю за перший день, понедїлок за другий і т. д. Після нового календаря рахує ся так само, лиш від числа 2372 треба взяти 12 днів а тогди число 2360 дїли-

---

приймив его, тому що він жид, поясняючи, що всї члени его музики суть християнами, другий відмовив на тїй підставі, що він був без місця, третий виявив охоту приняти его, але без заплати.

Абрамко був дуже огірчений.

Довший час глядав средства на поправу свого положеня.

Вкінци він найшов собі товаришів, з котрими ходив грати по містї, або за м сто.

Товаришів було двох і оба старші від Абрамка. Один з них грав на трубі, другий — на флетї. Трубач Франко був широкоплечий і і сильний мужчина. Любов до труби зродилась у него завдяки відразї до якоі небудь роботи; він волїв грати, як колоти дрова або замітати улицї. Обставини звели его случайно з якимсь реставрацийним музикантом і під доглядом послїдного він вивчив ся дути в трубу, а мав до того здорову і сильну грудь. Привикши до того, він вже не розставав ся з улюбленим інструментом.

Другий Йосиф, худий і полохливий, мав вже від дитиньства — як казав — велику охоту „свистати". Спершу він грав на простій дудцї, а відтак ему сподобав ся флет.

Иосиф мав навичку всьо висьмівати. Сьвіт в его очах був дурницею, а люди — дураками.

Пізнїйше Абрамко дізнав ся, що значать ті слова.

Сьвіт був дурницею тому, що Йосиф не міг в нїм заробити великих гроший, люди — дураки тому, що платили за его гру.

Він сьміяв ся навіть з Франка, з котрим лучила его приязнь майже від колиски, і они все грали разом, нїколи не розлучаючись.

Їх дуети були дуже сьмішні.

В pianissimo пописував ся звичайно Йосиф, в fortissimo — Франко. Іноді они не могли зійти ся один з другим і тодї наставало таке замішане, такий хаос, якого імовірно не було навіть від сотвореня того марного сьвіта.

То впрочім лучало ся досить рідко, хиба лиш тодї, коли Франко випивав більше як треба, а Иосиф любував ся якою „богинею" за шинковим прилавком.

Абрамко попав в їх товариство случайно. Ті два артисти трітили его якось раз ра улицї і уперто просили пристати до них. При тім показало ся, що кілька кусників, які грав Абрамко, грали і они, і тому не диво, що той згодив ся тим більше, що оба приятелї богато розповідали ему о своїх звязах і обіцювали золоті гори.

Дійстно, перший день був для них дуже удачний, другий — ще лїпший.

Йосиф сьміяв ся, Франко затирав руки.

Они оба знали, де можна було найлекше заробити і туди іменно вели товариша.

Що їм сподобав ся той союз, не могло бути сумнїву. Гра Абрамка притягала слухачів, а товариші, видячи его висшість, часто мовчали і позваляли Абрамкови хвалити ся солями.

То мовчане повтаряло ся все частїйше і вкінци Абрамко грав майже виключно сам, а добрі приятелї тимчасом збирали гроші.

Вскорі дійшло до того, що Абрамко, награвши ся цїлий день, вертав з кількома мідяками домів, між тим як его товариші ішли в шинок з набитими кишенями. Завдяки Абрамкови Франко випивав що день потрійну порцию, а Йосиф ріжним „богиням" робив подарунки, купуючи цукри і овочі.

Що то був за славний час!

Йосиф вже забув, що сьвіт дурниця, що люди — дураки і менше насьмівав ся, хиба з Абрамка, котрого уважав скінченим ідіотом.... Абрамко вертав до своєї темноі комірки з кождим днем все більше утомлений, більше сумний. Перемерзлий, часто промоклий до нитки, волік ся знеохочений домів з кількома мідяками в кишени, входив боязливо до якоі небудь підрядноі пиварнї і там, засївши в кутику, грав ще до півночи.

Були хвилї, коли він хотів розстати ся з товаришами, але відтак робилось ему їх жаль.... Они так просили не лишати їх, так страшили его грозячою їм голодовою смертию. Абрамко мав дивно ніжне серце. Погорджуваний, переслїдуваний всїми, навіть своїми товаришами, котрі заєдно докоряли ему его походженєм і насьмівали ся з него, він нїколи не міг, а навіть і не хотів мстити ся. — Лише коби самому що небудь заробити, гадав собі, то чому ж не помогти і другим бідакам.

І він ходив дальше разом з трубачем

ти через 7. Третий останок (послїдний) буде 1, значить ся, новий рік після григориянського календаря припаде в 1899 році на недїлю. — **Стойка в Ракові**: Будемо старати ся, але на певно не можемо сказати, чи де роздобудемо лїсту тягненя. На наше жадане нам би єї не прислали, бо ми не маємо нїякого права жадати, а що то була льотерия добродїйна і до того ще лиш одноразова, то ґазети економічно-фінансові, бодай ті, які ми маємо під рукою, не подавали лїсти тягненя. Хто шукає щастя в льотериї, то нехай бодай не вибирає собі льотериї добродїйної, бо такій льотериї розходить ся як-раз о то, щоби як найменше вигравано. Впрочім ми переконані, що як би на котрийсь з Ваших льосів припала була якась виграна, то маґістрат міста Любляни був би Вас о тім повідомив, бо висилаючи Вам льоси, мусїв був записати кілько і котрі льоси кому вислав. — **Григ. Вінник**: 1) Доси не витягнений. — 2) Відповідь на се питане годї збути кількома словами; треба би богато розписувати ся. Ми вже нераз писали на сей темат у фейльотонах під заголовками: „Із сьвіта звїзд" і „Чудеса сьвіта" та й ще будемо писати; отже коли будете пильно читати нашу часопись, то довідаєте ся всего. З сеї причини не подаємо Вам також нїяких підручників, бо раз они писані нїмецкою мовою а відтак і дуже дорогі, по 10, 15 і 24 зр. — 3) І се питане порушає предмет, о котрім треба би дуже богато писати, щоби єго всесторонно пояснити. Ордери — то ще останки середновічних часів, коли ще не було постійних армій, як тепер, а лиш лицарі, котрі на свою руку збирали людий, узброювали їх та помагали монархам (цісарям, королям, князям) вести війну та здобувати чужі краї. За то монархи надїляли їх землями та всїлякими вигодами; за їх заслуги робили їх шляхтичами і лицарями та давали їм всїлякі відзнаки. Слово „лицар" пішло від нїмецкого Ritter (первістно то само що Reiter = їздець, по чески rytíř, а з того польске rycerz). Лицарство минуло ся, але відзнаки лишили ся. Ордери надає цїсар за всїлякі заслуги на предложене правительства; староства, висші власти судові, намістництва предкладають когось до відзначеня мінїстерству а се знов предкладає цїсареви. Ордери суть всїлякі, такі, що призначені лиш для людий войскових (н. пр. ордер Мариї Тереси), ордери для монархів і старих родів шляхотских (н. пр. ордер золотого руна і ордери, з котрими єсть сполучене шляхотство або достоїнство тайного радника (н. пр. ордер зелїзної корони). За надане деяких ордерів треба платити досить значну таксу, але звичайно цїсар увільняє від такси; але що статут ордера приписує таксу, то цїсар платить єї з власних фондів. Деякі ордери дїлять ся на кляси І-ої, ІІ-ої і ІІІ-ої; до деяких дістає ся велику ленту, котру носить ся почерез плече з правого боку на лївий, або з лївого на правий, або брилянти. Лиш до одного войскового ордера Мариї Тереси дістає ся ще й платню. Деякі ордери по смерти їх властителя мусить родина назад звернути цїсареви. Одним із найстарших і найповажнїйших ордерів в Европі єсть австрийский ордер золотого руна. Він походить ще з 1429 р. Ордер той представляє висяче на золотій обручці золоте руно (шкірка з баранчика), понад котрим єсть т. зв. огнистий камінь (синьо емальований), від котрого в два боки розходить ся нїби червона поломінь; понад тим єсть золота бляшка представляюча нїби ленту, емальовану зелено на обох кінцях а в серединї єсть з'ображений чоловік, що убиває змия. Наконець повисше того єсть т. зв. узол емальований на зелено, а на нїм напись латиньска „Pretium laborum non vile" (не дешева вартість трудів). Той ордер носить ся на червоній лентї доокола шиї а до него належать ще великий золотий ланцух і плащ. Раз до року відбувають ся на цїсарскім дворі збори лицарів того ордера і відправляє ся богослужене. Ордер зелїзної корони І кляси надає заразом достоїнство дїйстного тайного радника; тай ордер II-ої кляси надавав аж до 1884 р. право до дїдичного титулу барона а III-ої кляси до титулу лицаря. Ордер сей представляє цїсарского орла, на котрого грудях єсть синий щит з золотою буквою F, а з другого боку рік 1815; понизше орла єсть т. зв. зелїзна корона. Ордер сей носить ся на жовтій лентї з синими берегами. — Ордер Мариї Тереси з 1757 р. єсть золотий біло емальований хрест з золотими берегами; кінцї того хреста суть від поля ширші, від середини вусші. В серединї на червонім щитї єсть латиньска напись: Fortitudini (хоробрости). З другого боку в серединї суть букви: M. T. F. (Мария Тереса Франц) Ордер сей носить ся на білій лентї з понсовими берегами. Він надає право до дїдичного титулу барона і до пенсиї, з котрої по смерти властителя вдовиця дістає половину. — **Б. К. в К.**: Лїку против піяньства нема, а ті, що якісь лїки того рода захвалюють і продають, то прості обманцї. Піяньство єсть наліг, від котрого можна лиш примусовим способом відзвичаїти чоловіка і так єго вилїчити. Длятого то вже в многих краях завели примусові доми поправи для налогових піяків. Дивна річ, що просьвітні видавництва помагають дурисьвітам туманити людий. Було то зроблене очевидно в добрій вірі, але з того й видко, які люди беруть ся у нас до шириня поезий, коли не уміють розпізнати правди від неправди. — **Іван Процишин в Словітї**: Куни і тхорі ловить ся звичайно в зелїзні лапки, але не в такі як заставляє ся н. пр. на миши і щури. То суть сильні зелїзні каблуки з пружиною, котрі розгинає ся і ставить ся там, де видко слїди, що куна або тхір туди переходить. Куну можна найлїпше троїти стрїхнїною, лиш що сеї дуже сильної отруї не продадуть в аптиці нїкому, хиба лиш якому лїсничому. На куну наставляє ся затроєні курячі яйця. В яйци робить ся маленьку дїрочку, випускає ся трохи білка а насипує ся стрихнїни і залїплює ся йце воском а відтак ставить ся на місце, де заходить куна. Она любить дуже випивати яйця, отже скоро знайде яке, так зараз возьме ся до него і згине. Може маєте якого знакомого лїсничого то порадьте ся єго, що робити. Як би то був тхір, то треба лиш курник так забезпечити, щоби він до него не дістав ся, бо тхір впрочім єсть пожиточний; він виїдає миши і щури, хоч очевидно може наробити і богато шкоди, скоро курник не добре забезпечений від него. Тхоря можна часом і підійти і таки буком убити, але куну дуже трудно. — **Йос. Бжоз. в Дев.**: На льоси угорскої льотериї клясової не дайте ся зловити. Угорщина для нас заграниця, а клясова льотерия у нас заказана. Видані за льоси гроші пропадуть. Несовістні аґенти знають то дуже добре і длятого засипують наш край тими льосами — спекулюють на легковірність і необачність наших людий. На другі питаня відповідь пізнїйше. — **Н. К. в Марк.**: Анї один невитягнений. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

флетистом і між тим як они нїчого не робили, він щиро і з замилуванєм трудив ся.

Так пройшло кілька тижднїв. Настала осїнь, дождж і студінь давали ся у знаки все сильнїйше і сильнїйше, особливо Йосифови і Франкови, що не мали теплої одежи і ходили лиш в подертих куртках. І настрій псовав ся а довіре до самих себе щезало. І ось раз они рішили відлучити ся від жида і відобрали від него всї зароблені гроші. Аби дістати більшу суму они затягнули єго до якоїсь реставрациї, веліли грати до рана, а відтак вічливо розпрощали ся, звиняючись, що не можуть єму нїчого дати.

Абрамко був сплячий, утомлений, голодний і просив їх, аби дали хоч що небудь гроший.

Йосиф розсьміяв ся, Франко здвигнув плечима — і они, не зважаючи на єго просьбу відійшли.

Абрамко на пів непритомний стояв на улици.

Там, дома, ждав єго голодний отець, він сам аж ослаб з голоду....

Кров закипіла в жилах нещасливого жида. Довго боров ся з собою і вкінци рішив раз на все зірвати звязь з злодіями.

Між тим Йосиф і Франко цїлком не чули себе винними, міркуючи, що жид буде ситий самою цибулею і перенесе студінь та що всьо вийде єму на здоровле.

Однако они не надїяли ся такої рішучости зі сторони Абрамка.

Коли на другий і на третий день не було єго в умовленім місци, они занепокоїли ся. Почали єго глядати. Одної темної, бурливої ночи стрітили єго, як він вертав до міста. Оба були люті в найбільшім степени, бо гра не принесла їм нїякого зарібку. Мучені голодом підбігли до Абрамка.

— Слухай, жиде, чому ти не прийшов на назначене місце? — спитали рівночасно.

— Тому, що не хочу з вами ходити — відповів спокійно Абрамко.

— Не хочеш?... Ти мусиш! — крикнув Франко, грозячи своєю могучою рукою.

— Не хочу! — повторив жид, наміряючи відійти.

Ті рішучі слова наполохали їх і они якийсь час стояли мовчки.

Абрамко зробив кілька кроків наперед, коли нараз почув, що єго зловили. Величезна, жиласта рука всунула ся до єго кишенї і забрала звідтам гроші, друга трохи слабша вхопила скрипку і стала єї виривати з під пахи.

Абрамко боронив ся з розпукою, але у него не стало сил.

Мстиві злодії забрали від него одинокий скарб, засьміяли ся і крикнувши єму над ухом зловіщі слова: „тепер пропадай!" щезли в пітьмі хмарної ночи, що заки нещасливий музикант вспів оглянути ся.

Абрамко знав, що їх не дожене.... Єго скрипки, єго улюбленої скрипки вже не було.

(Конець буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).